

Byaluren

Vikens Kultur- och Byaförening

Medlemstidning nr 6 * 1997

Festtåget genom Viken 1962

Vikens Kultur- och Byaförening

Box 108, 260 40 VIKEN, Postgiro 68 79 01 - 9

Peter Tamm, ordförande	Kyrkbacken 3	tel 23 69 36
C.W Braun, vice ordf.	Kalvlyckevägen 13	tel 23 61 21
Britt Thulin, sekr.	Björkvägen 8	tel 23 81 92
Ute Jitén, kassör	Täppevägen 39	tel 23 72 73

Stiftelser:

Paul Jönska Gården: Sara Reuter, ordförande	tel 23 75 22
Sjöfartsmuséet: Brita Malmberg, ordförande	tel 23 77 66
Sophiamöllan: Bengt Brenå, ordförande	tel 23 73 54

Stöd Vikens Byaförening genom medlemskap: 100 kr per år och familj insättes på föreningens postgiro 68 79 01-9

Byaföreningen har tryckt upp till höger avbildade dubbelvikta kort med kuvert. Kuvertet säljs för 15 kr i Zermans kiosk, Vibo, Sjöfartsmuséet och på Paul Jönska Gården. Som synes är ordet "Viken" inflätat i korsvirkestimret. Färger blått (hav) och gult (halmtak).

Byaluren: Bovetevägen 14 260 40 VIKEN Tel 042-23 81 91

Redaktion: C W Braun, Sven Lundberg (ansvarig utgivare) och Peter Tamm

Tryckeri: Ljungbergs Tryckeri AB Box 100 264 22 KLIPPAN

Valborgsmässöfirandet

Byaföreningen kunde som arrangör glädja sig åt en strålande fin valborgsmässöafton. Det märktes på publiktillströmningen till tal- och bålplats, styrhytten Eriksborg resp stranden. Vikens egen sångargrupp Old Singers gav must och liv åt vårsångerna. Men även den talrika publiken sjöng in våren. Och i år fungerade högtalarna perfekt.

Vårtalet hölls av Maj Hellqvist som dagen till ära även var körledare. Maj har ett gediget sångarförlutet med kantorsexamen i botten. Inte minst som församlingsassistent på olika platser - senast i Höganäs 81-84 - har Maj haft rikliga tillfällen till sång och musik.

Så inledde Maj Hellqvist följdriktigt sitt tal med sångtexten: "Glad såsom fågeln ...". Och längre fram i talet citerade hon en rytmens mästare: "Det är skimmer i molnen och glitter i sjön - Det är ljus över stränder och näs"

(Fröding - som liksom Maj stammar från Värmland). Som sig bör handlade vårtalet om naturens under, om smultronställen och silvrade bäckar men Maj kom även in på nyhetsuppläsarens dröm att få meddela att inga krig fanns, ingen arbetslöshet rädde och ingen var oälskad. Majs berättelse om barnen som sa "vi letar efter våren" var tankeväckande. Vi upphör väl aldrig att leta efter vårtecken.

Talet var fint och Idas sommarvisa en bra avslutning. Innan sista tonerna förklingat hördes spraket från vårbrasan. Fyrmästare Gunnar Lundblad fick med hjälp av fotogen och tändstickor den väldiga kvisthögen att slå eldkvastar upp mot skyn. Våren kunde inte ha inletts bättre.

Efterlysning av melodien till Vikens kupletten från 1920.

Britta Jonsson, Prästavägen, vill veta vad det är för melodi och till vilket tillfälle visan diktades. Den är från den tiden då Brittans mamma som barn var sommargäst i Viken. Vem vet något? Ring redaktionen - 23 81 91!

Till Viken sommartiden så
mången badgäst får
att svalka sig i böljan här utanför
så klar.

Men ack, om vintertiden, när
vattnet fryser till
vad gör vikenborna, de som
gärna bada vill.

*Trillerillera, trillerillera,
trillerillerei, trillerillero
det är inte så lätt att säga skall
herrskalet tro.*

Ett varmbadhus behöves det är då
visst och sant
men att i hast lå upp ett går icke
så galant,

ty de som pengar äga de säga
blott så här:
Måntro det skulle bliva just nå'n
vidare affär.

Refräng: Trillerillera, ...

Man sällan har väl skådat en
sådan lustig syn
när posten den skall hämtas så
kommer hela byn.

Och trängas vid en lucka så liten
och så smal
säg får vi väl brevbärare förr'n
postfrun blivit skral.

Refräng: Trillerillera, ...

Av allt som finns i Viken är fyren
ändå bäst
den lyser för oss alla det gör ej
ens vår präst.

(Förts på versen nästa spalt)

Men mången sjöman suckar när
stormen blir för svår
hur länge skall det dröja innan
AGA-ljus de får.

Refräng: Trillerillera, ...

Snart har varenda kotte sin egen
lilla bil
och åker genom byn här så
snobbig och gentil.

Men om man vågar fråga hur
bilen kommit till
så tror jag helst de svarar med
denna lilla drill.

Refräng: Trillerillera, ...

Ungdomen i Viken ej mycket
roligt har
och därför har den nu ställt i
gång med en basar.

Behållningen den går till så goda
ändamål
i kväll får ingen finnas här som
är det minsta snål.

Refräng: Trillerillera, ...

På Viken är det trevligt i alla fulla
fall
och nu till dess befolkning vi
ägna denna trall.

Ej finns det många ställen en
"aga" får i "kur".

Ej heller är det många som ha
Cedervall med lur.
*Trillerillera, trillerillera,
trillerillerei, trillerilleroi - Vi är
födda på Viken må herrskalet
tro.*

Föfattare: M Sonesson 1920-01-03

Anti Jantelagen

Jantelagens första bud lyder som bekant: *Du skall inte tro att du är någonting*. Sedan finns det ytterligare nio nedtryckarbud. Lagens andlige fader Axel Sandemose berättar självbiografiskt i boken *En flykting korsar sin väg* hur befolkningen i en liten by utvecklade en skrämmande fiendlighet mot den oliktankande och udda människan.

Men nu finns det en Anti Jantelag! Vi hittade den "goda" Jantelagen handskrivnen på ett enkelt A4-papper vid svarta tavlan i kyrkstugans mysiga sammanträdes- och samkvämsrum på andra våningen. Vem författaren är vet vi ej men han eller hon är välsignad. Den goda Jantelagen följer här till alla vikenbors uppbyggelse:

- 1 Du skall veta att vi andra räknar med dig!
- 2 Du skall veta att många människor - inte minst dina närmaste - är beroende av dig!
- 3 Du skall veta att det finns något bra och värdefullt hos dig!
- 4 Du skall veta att du har vissa mänskliga egenskaper som vi håller av!
- 5 Du skall veta att vi andra också känt oss betydelselösa, värdelösa, ensamma och misslyckade!
- 6 Du skall veta att du hör ihop med oss!
- 7 Du skall veta att vi vill göra mycket för dig!
- 8 Du skall veta att vi och vårt samhälle är beroende av just din insats!
- 9 Du skall veta att vi - du och jag - gemensamt kan lösa problem!
- 10 Du skall veta att vi alla har något att lära av varandra!

"Vikenbarnen - styggare än andra människor"

Med dessa ord hem till föräldrarna i Mörarp sammanfattar den 16-åriga nytillsatte underläraren Jöns Peter Sundgren sin uppfattning om barnen i vår by och innefattade däri också sin syn på sjöfolk i synnerhet. Månaden och året var februari 1868 och den unge läraren vikarierade för ordinarie läraren Enok Lidholm, som var rätt sjuklig av sig (Se Byaluren nr 3-4: Vikens äldsta skola). Den kavate ynglingen som redan vid dessa år visade stort självförtroende, trodde sig dock kunna bemästra sina disciplar. Han skriver: "... stor skillnad råder mellan dessa och Mörarps skolbarn, ty dessa äro som man om sjöfolk kan med skäl säga styggare än andra människor. Men genom stränga ord och hvad man kallar måttlig husaga får jag ändå bugt med dem."

Eftersom vintern var kall fanns det fin skridskois på dammarna bakom bybebyggelsen. Det var väl dammarna norr om Bäckaskolan eller "Stora Beck" som sankmarken ju en gång kallades. Jöns Peter skriver i brevet: "Jag hade nästan tänkt gå hem idag om det varit vackert väder och hemtat mina skridskor, hvilka jag allra mest saknat från hemmet, ty här har varit så vacker is på några dammar ända sen jag kom hit. Jag har fått låna af gossarna som allmänt hafva skridskor" Att gå på skridskor var under denna tid ett vanligt vinternöje bland barn och hemma i Mörarp brukade J. P., som han oftast kallade sig, praktisera åkning på "Mylledammen" vid Rosenlunds säteri, där far Sundgren var anställd som murare och jägare.

En promenad till hemmet skulle ha varit en nått historia på ett gott stycke över 2 mil, men i gången tid var sådana vandringar inte någon ovanlighet, fast hade man tur kanske någon hästskjuts skulle samma väg i vilket fall apostlahästarna kunde få lite vila. Det idoga vandrandet gjorde att fotbeklådnaden förstås snabbt slets ut - "ty andra dagen jag war här lät jag sula mina stöflar. De blefvo dyra, ty jag lät lägga dubbla sulor, de kostade 2 Riksdaler", tillägger Jöns Peter.

Under sin termin i Viken blev den unge vikarieläraren Sundgren väl mottagen av folket här och han blev hembjuden till den del av de mera kända vikenprofilerna. "Jag är bjuden bort till ett par ställen, till en skeppare Tufve Pettersson, 2 barn i skolan samt till kustsergeant Leveau som har ett. Till Lindbergs har jag varit 4 ggr ...". Tufve Pettersson, den framgångsrike skeppsredaren ägde flera skutor i Viken och bodde då på Skepparegatan 36 och möjligen var hans då 13-åriga

son Albert elev vid byskolan, i varje fall var 9-åriga Ida Paulina Lindberg Jöns Peters elev. Hon var dotter till möllaren Olof Lindberg (vars far byggde Sophiamöllan - se Byaluren nr 2). Samma år (1868) som Jens Peter Sundgren verkade i Viken pågick det utvidgade hamnbygget i Viken för fullt och sommarens torra skulle ge ett av de värsta missväxtåren under århundradet.

Uppgifterna ovan har undertecknad hämtat ur ett brev som tillhör min hustru Lena vars farfars far var Jöns Peter Sundgren. Han blev detta vikarieår seminarist i Lund och verkade sedan i stort sett hela livet som lärare i Grevlunda.

Stig Ewaldson

I Byaluren nr 5 utlovade vi en flaska gott vin till den som kom med tips som ledde till en artikel om Viken. Stig Ewaldson nöjde sig inte bara med tips utan presenterade en fix färdig artikel. Det tackar vi hjärtligt för men som sagt det räcker med enbart tips (ring 23 81 91 !). Nedan överlämnar byaföreningens ordförande Peter Tamm en flaska av det utlovade vinet till Stig (och en till Lena vars släkting i rakt nedstigande led det hela handlar om). Väl bekomme !

Swinabäck, Svinebäck eller Svanebäck ?

På den till bostadsrätter avstyckade gården Svanebäcks förvaringsbyggnad tronar en svan av trä såsom vindflöjel. Symbolen är historiskt fel. Men om någon tror att svanen borde vara ett svin så är det lika oriktigt. Det ursprungliga namnet härör sig från "svinna", d v s bäcken som försvinner i sanden. Och var bäcken utmynnar, kan

ni se om ni går ned till stranden vid Golfbanegränd. Det är inte mycket till bäck. Men den har gett namnet åt ett helt stort villaområde fastän det associationsotrevliga *svine* har utbytt mot det förskönande epitetet *svane* - d v s *Svanebäck*.

Det var dock gården som först fick låna namnet. Svanebäcks gård var på 1600-talet ett Lyktehemman och en av elva gårdar som skulle förse Kullens Fyr (Lyktan) med ved och en del andra förnödenheter.

Mangårdsbyggnaden på Svanebäcks gård

Gården har varit i samma släkts ägo i mer än 300 år. Men 1916 såldes gården eftersom dåvarande ägaren i släkten inte var intresserad av jordbruk utan slog sig på trädgårdsskötsel på en avstyckning norr om gården. Han byggde även villa Bäckabo norr om gården. Den bebos nu av sonen Nils Juelsson vars far alltså bröt släktens långa innehav av gården Svanebäck. Nils avvecklade i sin tur trädgårdsodlingen (arrendedelen mot skogen) och växthus (på egen mark) i början på 70-talet resp 80-talet för att ge plats åt nuvarande drygt trettioåttio villatomter på Bovetevägen (Svanebäck 1972 plan 1 nedan).

Svanebäcksgården drevs efter 1916 av överlotsen Edson i tio år och därefter av Erik Persson. Väsby kommun köpte 1960 marken, som

omfattade hela 40 hektar. Den marken planlades som nämnts under 60- och 70-talen till alla de hundratals villatomterna mellan väg 111 och Prästavägen - det så kallade Svanebäcksområdet. Folk stod i kö på natten i Väsby kommunhus för att få de attraktivaste tomterna, när de släpptes i mitten på 60-talet. Den avstyckade gårdens bostads- och stallbyggnader utnyttjades sedan jämte viss tillbyggnader först till ett tjugotal bostadsrätter som sedan omvandlades till friköpta lägenheter. Det kan man kalla god återvinning av det ursprungliga lyktehemmanet.

Svanebäcksgårdens äldsta byggnad - ladugården med tjocka stennmurar - har som framgår av texten ovan förvandlats till attraktiva bostäder.

För att ytterligare uppehålla oss vid Svanebäcksnamnet så har vi även den lilla (2 ha) blandskogsdungen i norr, lite prententiöst kallad "Svanebäcksskogen" - en oas som flitigt nyttjas till bl a hundrastplats och dagisutflykter och där man på våren kan plocka sig en närande nässelsocka eller nypa av spröda vitsippor till en vårbukett allt efter tycke och smak. "Skogen" hotades exploateras enligt byggnadsplan för Svanebäck 1 och 2 (maj 1972). Plan 1 innebar bebyggelse av nämnda Bovetevägen medan plan 2 skulle förlägga 11 villor i skogen med utfart via Blåvingevägen. Skogen skulle praktiskt taget försvinna. Plan nr 2 fick kritik från två håll. Villaägare på Svanebäcksvägen och Blåvingevägen påtalade skogens värde som rekreationsområde med "2 ha ek, bok och björk samt tall" och "fäglar, ekorrar och igelkottar"

Länstyrelsen fick dessutom en besvärsskrivelse. Snabbt godkändes plan 1 som protestfri. Medan plan 2 reviderades i ett markbyte så att de 11 skogsvillorna flyttades ut öster om skogen (på en byggyta som var 2/3-delar mindre än den bevarade skogsytan) i ett planerat grönområde i Solrosvägens förlängning. En god lösning som räddade vår kära skog !

Svanebäcksskogen på våren före lövsprickningen i vitsippstid. Fotot är taget från Bovetevägen 14. I bakgrunden skymtar de från skogen utflyttade husen på Solrosvägen som en fixeringsbild mellan ek- och bokstammarna.

Marken väster om Svanebäcksgården (eller nuvarande väg 111) betraktades förr som i det närmaste värdelös med sandjord som inte ens gav ifrån sig betesgräs. På den tiden fanns inga turister som ville bygga på klitterna och inga sommargäster som ville bada på den utmärkta sandstranden. Fast vi bör inte glömma områdets värdefulla skatt. Den danska krigskassan blev i december 1717 nedgrävd på order av amiral Peder Wessel-Tordenskjöld vars fartyg gick på grund och blev vrak på Svinbådan efter att ha jagats genom sundet av svenska örlogsfartyg. Två tunnor med penningar fördes i land och grävdes ned i sanden. Oturligt nog begravdes markeringen vid en sandstorm och skatten gick inte att finna då danskarna återkom för att gräva upp den. Vilken vikenbo blir först att hitta den värdefulla skatten ...?

Vikenhistorik på 1900-talet

För att belysa viktiga händelser i Vikens historia i detta århundrade har Byalurens ansvarige utgivare valt att knyta dem till en person som är infödd Vikenbo med många roller. John Oltin är ett namn man inte kan gå förbi i detta sammanhang. Han har en intressant bakgrund och har deltagit i byns vardag som fest på ett sällsynt aktivt sätt. Genom att berätta valda delar av hans livsöde får vi en rik bild av livet i byn - inte minst då byn hade egen självbestämmanderätt. I detta nummer berättar vi om förfäder, yrkesarbetare, idrott och politik. I nästa nummer belyses frivillig brandkår, företagsamhet, kulturarbete och Viken i ord och bild.

Invandrare och infödingar

Minstingen John med familj

Men det var farfars far Johan Olsson som flyttade till Viken från Ingelstråde - också han skeppare (fotot till höger).

På morssidan har John en intressant anfader Ola Persson (bonde i Hustofta) som 1811 deltog i ett uppror mot kungen i slaget vid Ryngge och fick sitta fängslad på Citadellet i Landskrona.

John Oltin är en äkta inföding född 1918 på Fyrgatan 26 (huset bredvid f d Missionshuset). Fadern - Karl Petter Olsson - som omkom på Östersjön under kriget, var skeppare på bl a skonaren Cab. Hon förläste 1928 men är förevigad med fulla segel på en tavla i Johns salongsrum. I huset söder om på Fyrgatan 30 (= Lillgården) bodde farfadern Petter Olsson som förstås även var skeppare på segelfartyg.

Morfars far (son till Ola) flyttade till Viken på 1800-talets första hälft från Hustofta. Morfadern blev skutskeppare. Två farbröder var skeppare, brodern Olle blev sjökaptän och storebror Anders steward. Så sjömanstraditioner finns i Johns släkt. Inte så konstigt då 98 % av Vikens manliga befolkning vid hans uppväxt hade seglat på sjön.

John menar att han hade en lycklig barndom. Han och kompisarna höll ofta till i hamnen - på sommaren för att fiska, bada och segla, och på vintern med över tjoget upplagda segelskutor för att leka och härja i skutornas master och rigg. De blev förstas bortkörda när de vuxna fick se dem. John minns skrattande hur han och kompisarna en nyårsnatt smög upp på skutorna och med kraftfulla slag på skeppsklockorna ringde in det nya året - sedan var det att snabbt kuta undan för att slippa en örfil från tillskyndande vuxenpersoner (uppfostningsaga var tillåten på den tiden).

Lika spännande var det att som grabb få följa med lotsbåtarna på väg till ett uppdrag - såsom att lotsa något stort fartyg genom sundet. John har till och med övernattnat på det dåtida stationära lotsskeppet Svinbådan några dygn. Att få följa med fiskarna och vittja näten var mera varadagsmat. Likaså att försöka fånga krabbor längs hamnbryggan. Hamn och hav gav vikenpågarna rikligt med sysselsättande lek.

Hårda villkor för arbetstagare på 30-talet

Anledningen att John inte valde att gå till sjöss var 30-talets usla utsikter (han menar att nuvarande lågkonjunktur i elände inte går att jämföra med dåvarande depression). John valde att som femtonåring gå i lära hos elinstallatör Matsson i Viken. Under första halvåret fick han inget betalt - sedan blev det fem kronor i veckan under ett par år.

Efter ett halvårs mellanspel på Bjäre började John som montör hos en installatör i Mjöhult. Det blev mycket cykling. Först från Viken till Mjöhult därefter lastades cykeln full med verktygslåda, ledningar, rör och annat material som bands fast på cykeln eller kroppen. Den otympliga cykeln trampades sedan till olika arbetsplatser som Rögle, Stureholm, Lönhult m fl. Efter hemkomsten till Viken hade John trampat åtskilliga mil på cykel efter 10 timmars arbetsdag - ja d v s lördagar jobbade han "bara" 5½ timmar. Efter fem år fick han en hel veckas semester.

I slutet av 30-talet underlättades utkörningen till olika kunder och uppdrag genom att John först köpte en motorcykel och sedan en bil,

som fick avställas under krigsåren 1942-45 av bensinbrist. Av elinstallationer från den tiden minns John fortfarande med stolthet att han varit med om att elektrifiera flera små byar som tidigare fått lita till fotogenlampor.

Lönen var blygsam och anställningsvillkoren hårda. Det gjorde det naturligt för John att gå med i fackföreningen avd 50 av Svenska Elektriska Arbetareförbundet Höganäs, där han efter en tid blev styrelsemedlem och vice ordförande. Särskilt minne har han av hur facket engagerade sig i en tvist med Höganäsbolaget som betalade sina elmontörer 90 öre i timmen medan avdelningens montörer hade 1,20 kr i timmen. I förhandlingar lovade bolaget upphöra med elinstallationer utanför den egna anläggningen. Bolagets montörer kunde sedan överföras till fabriksarbetarförbundet.

En stor del av fritiden använde John till att studera och ett halvår tillbringade han i Hässleholm för att på Tekniska skolan skaffa sig behörighet som elinstallatör. Möjligheterna att bli sin egen företagare hägrade för den unge jobbaren.

Fotboll på olika plan

Fotboll har spelats i Viken sedan sekelskiftet. Mestadels var det oorganiserade tillställningar som på 1920-30-talen, då John Oltin och traktens ungdomar salade till en läderkula och spelade på Bäckaskolans skolbacke och närliggande områden. Först 1933 bildades Vikens Idrottsklubb som hyrde mark längs väg 111 och Ekstubbvägen (sydost om ljussignalerna). Den första klubbstugan som Tennisklubben sedan köpte, då fotbollsklubben flyttade till Vikvalla,

tjänstgör än i dag som klubbhus åt Optimistjolleklubben nere i hamnen (det nyrenoverade huset vid sidan om Gula Boden).

John var även med i seriespel men tillstår: "Som fobollsspelare blev jag inget vidare. Jag stod i mål några matcher bl a i A-laget. Ett dåligt knä ändade den banan". Aktiv gymnast har han dock varit i föreningen sedan 1963.

Bättre framgång hade John som organisatör och idrottsledare. Bl a har han suttit som ordförande för VIK i två omgångar och i klubbens "förtjänstliga" gällande administration och andra framstående prestationer var Oltin fram till 1996 tvåa på 202 poäng (snittet för de 30 mest meriterade låg då inte över 80 poäng). En av hans mest "framstående prestationer" torde vara när han dels i egenskap av kommunalfullmäktiges ordförande dels som VIK:s ordförande tillsammans med likasinnade eldsjälur lyckades driva igenom Vikvalla-projektet. Men så har han också blivit föreningens hedersordförande.

I en intressant och väldokumenterad jubileumsskrift över klubbens 50-åriga tillvaro 1993 kan man läsa om VIK:s historia och persongalleri. En av de flitigaste författarna i redaktionskommittén är förstas John som även berättar om idrottsföreningens sommarfester för allmänheten - till en början med Vikens frivilliga brandkår och festtågen genom byn som drog folk från när och fjärran (se omslagbild) för att beskåda kortegenorna som gycklade med lokala händelser och makt-havare i första hand men även hade med ett och annat riksinslag. Folk hade roligt och fick valuta för pengarna medan festernas netto gav ett gott tillskott till klubbkassan. Arrangörerna uppförde även revycabaréer under 30- och 40-talen på Vikens hotell.

I Vikens kommun bestämde man själv

John började tidigt som politiker för socialdemokraterna. Han säger själv att det var hans lärare Wikstrand - som själv var mycket kunnig ordförande i kommunalstämman - som lärde John och hans kompisar i fortsättningsskolan (= kyrkskolan) att leda ett möte, ställa proposition och annat nyttigt i mötesteknik. Även i godtemplarordens hus på Banckagatan lärde John sig mycket om föreningsteknik.

Så småningom valdes John Oltin till ordförande i arbetarkommunen. Vid fyllda 26 blev han medlem i kommunalnämnden. Och redan vid 28 år blev John 1947 vald till ordförande i kommunalfullmäktige i Vikens kommun. Fullmäktige bestod av 20 man därav endast 8 "sossar" men John fick ändå 13 röster beroende på att man på den tiden mer röstade på person än på partilinje. Eftersom ledamöterna bodde och verkade i byn, hade alla lätt för att sätta sig in i de flesta ärenden som berörde by och innevånare. Slöseri med kommunala medel var ett okänt begrepp. Inte heller behövde någon ledamot profilera sig för att värva röster.

Ordförande i fullmäktige var John fram till 1952 när Viken sammanslogs med Väsby (därefter blev han i stället vice ordförande i Väsby fullmäktige och ordförande i nyinrättade Vikens municipalfullmäktige). Sammanslagningen skedde inte utan motstånd från vikenbornas sida, eftersom Viken kom i underläge med sin minoritet jämfört med Väsby. En delegation med John i spetsen uppvaktade förutom landshövdingen även inrikesminister Ejje Mossberg som förklarade att det bara fanns gott att vänta av sammanslagningen med färre anställda i administrationen (sju personer i stället för tio) och lägre kommunalskatt (tre kronor i stället för fem). Han blev inte sannspådd. Det blev tvärtom fler anställda och väsentligt högre skatt.

När Väsby (och därmed Viken) inkorporerades i Höganäs stad 1967 ökade byråkratin ytterligare. Det hjälpte inte att Brunnby-Jonstorp följde efter 1971 så att nuvarande storkommun inrättades. Kommunalanställda bara ökade lavinartat liksom kommunalskatten. John tycker dessutom att omsorgen om kommunens olika delar inte blev så god som då småskaligheten rådde på varje mindre ort. Som motvikt till att Viken fick uppge sin självständighet bildades Vikens Byaförening 1955 med John som vice ordförande och byfogde.

När det gäller dagens politik, är John pessimistisk. Samförstånd om bästa lösningen för medborgarna har i mångt och mycket förlorats. Stat och kommun lägger sig för mycket i den enskildes angelägenheter. De snabba skattepålagorna på 70-talet fick han som arbetsgivare pröva på utan att få något i gengäld mer än ökad byråkrati och större ansvar. All utveckling har inte varit av godo.

Vikens Kommunalfullmäktiges sista sammanträde 1951

I nästa nummer av Byaluren (nr 7) fortsätter "Vikenhistorik" med att berätta om Vikens brandkår som på stora bilden fågar i första ledet till hamnen för att fira Svenska Flaggans dag. Samma artikel handlar även om kulturen i Viken som byavandring och montrarna på Vikhuga (ovan t h).